Розділ перший

Один рік тому

— Ні! Повертай сюди, — зарепетувала Кей-Сі прямісінько в моє праве вухо.

Шини татового «бронко» завищали від різкого, крутого повороту на забиту машинами вулицю.

— Слухай, може, тобі варто було просто сісти за кермо, як я і пропонувала, — випалила я, хоча терпіти не могла їздити з іншим водієм.

— Щоб ти фейспалмила щоразу, коли я відмовляюся пролетіти на жовте світло? Ну ні, — відповіла Кей-Сі, ніби читаючи мої думки.

Я усміхнулася про себе. Моя найкраща подруга знала мене як облуплену. Я любила їздити швидко. Любила швидкість. Крокувала так хутко, як тільки могли нести ноги, і їздила так швидко, наскільки це дозволяв здоровий глузд. Я мчала до кожного знака «Стоп» і червоного світла. Поспіши, а потім чекай — це все про мене.

Але, почувши гучний ритм музики вдалині, я втратила будь-яке бажання спішити далі. Вулиця була заставлена автівками, одна за одною, що свідчило про масштаби вечірки, на яку ми збиралися заявитися без запрошення. Я міцно вчепилася в кермо,

втиснувшись у місце для паркування за квартал від тусовки.

— Кей-Сі? Я не думаю, що це хороша ідея, — заявила я... вкотре.

— Все буде добре, от побачиш, — вона поплескала мене по нозі. — Браян запросив Ліама, Ліам запросив мене, а я запрошую тебе. — Її спокійний, плавний тон аж ніяк не полегшив тиску в моїх грудях.

Відстібнувши ремінь безпеки, я зиркнула на неї.

— Ну, просто май на увазі... якщо мені стане некомфортно, я піду. А ти поїдеш із Ліамом.

Ми вийшли з машини й перебігли вулицю. Що ближче підходили до будинку, то дужче наростав гамір вечірки.

— Ти нікуди не підеш. Ти їдеш через два дні, і ми маємо розважитися. За всяку ціну. — Її погрозливий голос ще більше розхитав мої і без того слабкі нерви.

Поки ми йшли під'їзною алеєю, вона плелася позаду мене. Мабуть, писала Ліаму. Її хлопець приїхав раніше — він провів майже весь день із друзями на озері, поки Кей-Сі та я ходили по крамницях. Червоні пластикові стаканчики встеляли газон, а люди постійно швендяли туди-сюди крізь двері будинку, насолоджуючись теплим літнім вечором. Кілька хлопців, яких я впізнала зі школи, вискочили з парадного входу, ганяючись один за одним і розхлюпуючи дорогою напої.

— Привіт, Кей-Сі. Як справи, Тейт? — Торі Бекман сиділа біля вхідних дверей із напоєм у руці, розмовляючи з хлопцем, якого я не знала. — Кидайте свої ключі у вазу, — наказала вона, знову звернувши увагу на своїх гостей.

Замислившись над її проханням, я зрозуміла, що вона змушує мене віддати ключі.

Мабуть, Торі не хотіла, щоб хтось сьогодні ввечері сідав за кермо п'яним.

— Я не збираюся пити! — вигукую, перекрикуючи музику.

— А може, ти передумаєш, — непохитно кинула вона. — Якщо хочеш увійти, маєш здати мені ключі.

Роздратовано скривившись, я занурила руку в сумку й жбурнула свій комплект у вазу. Думка про те, що я віддаю свій «рятувальний круг», мене страшенно бісила. Без ключів я не зможу втекти звідси за першого ж бажання. Або якщо виникне потреба. А що, як вона нап'ється і покине свій пост? А що, як хтось випадково візьме мої ключі? Я раптом згадала маму, яка вічно повчала мене припинити це вічне «а що, як».

«А що, як Діснейленд закриють на прибирання, коли ми туди приїдемо?»

«А що, як у кожній крамниці міста закінчаться желейні ведмедики?»

Я прикусила губу, щоб стримати сміх, пригадавши, як сильно її бісили мої нескінченні розпитування.

— Вау, — крикнула Кей-Сі мені у вухо. — Ти тільки поглянь, що тут коїться!

Люди — хтось із потоку, хтось геть незнайомий — дико смикалися в такт музиці, сміялись і відривалися на повну. Від цього галасу та шаленої енергетики волосся на руках стало дибки. Підлога дрижала від басів, що лунали з колонок, і я остовпіла від такого видовища. Люди танцювали, штовхалися, скакали, глушили випивку і грали у футбол — так, у футбол — посеред вітальні.

— Краще *йому* не псувати мені настрій, — сказала я, і мій голос прозвучав несподівано жорстко. Насолодитись останньою вечіркою з найкращою подругою, перш ніж покину місто на цілий рік, — це ж не було занадто нездійсненним проханням.

Хитнувши головою, я подивилася на Кей-Сі, яка багатозначно підморгнула мені. Я кивнула в бік кухні, і ми обидві, тримаючись за руки, прослизнули туди крізь щільний натовп.

Увійшовши до просторої кухні, про яку мріє кожна мама, я примітила імпровізований бар на центральному острові. Пляшки з алкоголем вкривали гранітну стільницю разом із дволітровими пляшками содової, пластиковими стаканами та відром з льодом у раковині. Зітхнувши, я подумки змирилася з тим, що дотримаюся свого рішення залишатися сьогодні тверезою. Спокуса напитися до чортиків була величезною. *Я б віддала все, аби відпустити контроль бодай на одну ніч.*

Кей-Сі і я час від часу тягали алкоголь із батьківських заначок, та й на кількох позаміських концертах ми встигли трохи відірватися. Однак сьогодні ввечері не можна було втрачати пильність у присутності декого із цих людей.

— Привіт, Тейт! Іди-но сюди, мала, — Джесс Каллен згребла мене в обійми ще до того, як я встигла дійти до бару. — Ми сумуватимемо за тобою, сама знаєш. Франція, чи не так? На цілий рік? — Мої плечі опустилися, коли я обійняла Джесс у відповідь, а м'язи стали не такими напруженими, як коли я увійшла. Принаймні одна людина тут, крім Кей-Сі, щиро зраділа моїй появі.

— Такий план, — кивнула я, зітхнувши. — Уже знайшла родину, яка зможе мене прийняти, і записалася на курси. Але я повернуся на випускний рік. Притримаєш для мене місце в команді?

Джесс мітила в капітанки команди з кросу цієї осені, а змагання були чи не єдиним шкільним досвідом, за яким я справді сумуватиму.

— Якщо я стану лідеркою, люба, то твоє місце залізобетонно буде за тобою, — жваво похвалилася вона, уже помітно напідпитку. Джесс завжди була до мене привітна — попри чутки, які переслідували з року в рік, і принизливі жартики, які нагадували всім, чому я тут замість посміховиська.

— Дякую. Побачимося пізніше? — сказала я, підходячи до Кей-Сі.

— Так, але якщо раптом не перетнемося — щасти тобі у Франції! — крикнула Джесс, весело витанцьовуючи геть із кухні.

Я провела її поглядом, і моє обличчя вмить спохмурніло. Лиховісне передчуття прокралося крізь груди, сповзаючи до самого шлунка. *Ні, ні, ні...*

До кухні увійшов Джаред, і я заклякла. Він був саме тією людиною, яку я найменше воліла б тут бачити сьогодні. Його очі зустрілися з моїми — спочатку в них мигнув подив, який одразу ж змінився роздратуванням.

Так. Цей погляд мені до біса знайомий. Погляд типу «я, блядь, бачити тебе не можу, тож згинь з очей».

Його щелепа стиснулася, і я помітила, як його підборіддя злегка випнулося, ніби він щойно начепив маску свого «булерського» альтер его. Мені забракло повітря.

Знайоме калатання в грудях відлунювало аж у вухах, і опинитися зараз за сотню кілометрів звідси здавалося просто чудовою ідеєю.

Хіба це занадто велике прохання — отримати хоча б одну ніч звичайних підліткових розваг? Коли ми були дітьми й росли в сусідстві, я стільки разів ловила себе на думці, що Джаред — найкрутіший у світі. Він був милим, щедрим і привітним. І найгарнішим хлопцем, якого я коли-небудь бачила.

Його густе каштанове волосся як і раніше пасувало до оливкової шкіри, а приголомшлива усмішка — коли він щиро радів — привертала до себе всі погляди. Дівчата так задивлялися на нього в шкільних коридорах, що натикалися на стіни. *Реально* в них врізалися.

Але той хлопець давно зник.

Різко відвернувшись, я знайшла Кей-Сі біля бару і спробувала налити собі щось випити, незважаючи на тремтіння рук. Насправді я просто налила собі «Спрайту», але в червоному пластиковому стакані це мало такий вигляд, ніби я п'ю алкоголь. Тепер, коли я знала, що він тут, мені потрібно було залишатися тверезою.

Джаред підійшов до бару і став прямо за мною. Від його близькості по тілу розлилося гаряче нервове збудження. Його груди притискалися ззаду до тонкої тканини моєї майки, і хвиля шоку прокотилася від моїх грудей до самого живота. *Заспокойся. Заспокойся, чорт забирай!*

Зачерпнувши трохи льоду й додавши його до свого напою, я змусила себе повільно вдихнути. Я спробувала відійти вправо, щоб звільнити йому дорогу, але він різко простягнув руку, щоб узяти стакан, і перегородив мені вихід. Коли я спробувала вислизнути ліворуч, ближче до Кей-Сі, він простягнув іншу руку за віскі.

У голові промайнуло з десяток різних сценаріїв того, що мені слід зробити. А що, якби я штовхнула його ліктем у живіт? А що, якби вихлюпнула свій напій йому в обличчя? А що, якби я взяла шланг від раковини і...?

О, та годі. У своїх фантазіях я була значно сміливішою. У своїх фантазіях я могла взяти кубик льоду й витворити те, чого Бог не дозволяє шістнадцятирічним дівчатам — тільки б побачити, чи зможу я збити з нього цю холоднокровність. *А що, як? А що, як?*

Сьогодні планувала триматися від нього якнайдалі, а тепер він прилаштувався прямо за моєю спиною. Джаред робив такі речі просто, щоб мене залякати. Він був не страшним, а безжальним. Він хотів, щоб я знала: усе під його контролем. Раз за разом я дозволяла цьому кретину змушувати мене ховатися, аби тільки не терпіти принижень чи розчарувань. Протягом всього літа моїм головним пріоритетом було хоча б раз нормально відірватися на вечірці, а тепер я знову опинилася в цій ситуації, і моторошне передчуття змушувало нерви тріпотіти. Чому він просто не дасть мені спокою?

Обернувшись лицем до нього, я помітила, що куточки його губ піднялися. Однак в очах не було й натяку на усмішку, поки він наливав собі щедру порцію алкоголю в стакан.

— Кей-Сі? Налий сюди трохи коли, будь ласка. — Джаред звернувся до Кей-Сі, але дивився впритул на мене, простягаючи їй свій стакан.